[Yvonne Herløv Andersen]

ringens samlede bestræbelser på at dæmpe udgifterne på det offentlige område, og da CD selvsagt er enige i dette synspunkt, kan vi medvirke til en positiv udvalgsbehandling.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig dele af det forslag, der ligger her. Vi kan således tilslutte os, at der indføres en karensdag for alle med visse undtagelser, som jeg skal vende tilbage til. Det er naturligvis ikke med glæde, vi gør det, og jeg tror altså desværre også, at der vil opstå en del ulemper. Når vi alligevel siger ja til det, så er det selvfølgelig, fordi vi ved og kan se af forslaget, at der er meget store besparelser at hente på dette område.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, at det er svært at forstå – og det er bl. a. det, der er en af ulemperne, men der er også andre ulemper for de enkelte selvfølgelig – at der ikke vil være administrative konsekvenser i det. Jeg ved godt, at mange fører ganske gennemgribende statistikker, men ligefrem at sige, at man ikke mener, at der er nogen administrative konsekvenser, tror jeg er, som tidligere ordførere i dag har været inde på, dristigt, men i en lidt anden betydning, end det har været anvendt tidligere.

Jeg vil godt sige, at vi naturligvis er enige med regeringen i, at det skal ikke gælde for kronisk syge, sådan som det også fremgår af lovforslaget.

Det andet er, at vi mener, at det ikke skal gælde for børnefamilier. Forældrene skal have lov til at blive hjemme, hvis et barn er sygt. Ministeren anfører i sin fremsættelsestale, at hvis det sker, kan man bare tage en feriedag. Som også tidligere ordførere har været inde på, er det jo ikke så enkelt bare at tage en feriedag. Der har været nævnt eksempler med fastlagte ferier. Vi kan også nævne de klassiske eksempler med lærere på skoler, og der kan være andre. Det kan man desværre ikke; vi har selv i forskellige sammenhænge, bl. a. barselorlov, været inde på feriedagsbegrebet, men det er faktisk ikke så nemt for alle grupper i samfundet bare at tage en feriedag.

Den tredje undtagelse, vi gerne vil have ind, er, at vi mener ikke, det er rimeligt, at man ikke i forbindelse med en arbejdsskade kan få en sygedag. Der er altså for os disse tre klare undtagelsesbestemmelser vedrørende karensdagen.

Jeg finder, at der er et generelt problem vedrørende lovforslaget: er vi nu sikre på, at alle grupper kommer ind under dette lovforslag? Vi er naturligvis enige i, at dette og det følgende lovforslag rammer både funktionærer og arbejdere i modsætning til, hvad vi tidligere har set. Det finder vi er rigtigt. Der bør naturligvis, hvis vi laver sådan noget, være tale om ligestilling. Alligevel vil der nok være grupper, der ikke kommer ind under den ordning. Hvordan kan vi sikre, at alle grupper kommer ind under den ordning? Man kunne nævne sådan noget som folketingsmedlemmer, men nu er vi jo altså ikke lønmodtagere i almindelig forstand, men vi kender jo også andre gruppper, der med rimelig grund ikke skal være på deres arbejdsplads hver dag, men som kan arbejde hjemme, og hvor det er fornuftigt, at de gør det. Hvilke kontrolmuligheder har vi her? Jeg mener, det er meget vigtigt for denne lovs heldige gennemførelse, at vi får alle med ind under loven, og det kan måske nok volde nogle problemer.

Så er der spørgsmålet om de 13 uger. Det skulle man måske også se i sammenhæng med arbejdsgiverbidraget og andet, der forøges. Jeg vil godt sætte et spørgsmålstegn ved, om det er så hensigtsmæssigt. Jeg vil ikke her tage afstand fra det, men blot spørge, om regeringen trods alt ikke er noget bekymret for nyansættelserne, når man indfører en 13 ugers periode. Har man kvalificerede udsagn fra rette sted om, at denne karensdag klart kan ophæve alle de ulemper, der måtte være ved en 13 ugers periode. Jeg er godt klar over, at der er sammenhæng i økonomien i disse ting, men alligevel finder jeg, at 13 uger er et temmelig voldsomt skridt.

Så kommer jeg til spørgsmålet om dagpengeændringen. Som jeg allerede sagde under tidligere forslag, ser vi den i sammenhæng med arbejdsløshedsdagpengene. Vi mener, at de to ordninger hænger sammen, og dér vil jeg så gentage, hvad jeg sagde før, at vi mener, at man bør fastfryse det maksimale beløb, sådan at der ikke bliver tale om decideret nedgang, og at vi derfor heller ikke kan acceptere, at man går fra 90 til 80 pct. Ved det tidligere lovforslag understregede jeg – og det vil jeg så også gøre her, for det er i henhold til dette forslag at det er vigtigt – at